

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Hvad blev der liden

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964384800/facsimile.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

3.

Due! lad den Ravne-Art
Sig med Aadsel føde,
Men du op til Arken snart!
Noah dig vil møde.
Bliv hos ham i Ævighed,
Og kom aldrig meer hernaed.

Nr. 344. - LXI.

1.

Hvad blev der tiden
Tab paa Tiden,
Tænkte vi paa Dødens Skaal,
Og lod vor Tanke
Aldrig vanke
Fra vort rette Maal.
I Høstens Dage
Faa skal klage
Over Trang paa Tiids Fordriv.
O nej! end sige,
De som fige
Til et ævigt Liv.

V. 3 er en allegorisering af fortællingen i 1. Mos. 8, 6-9: Noa lader ved syndflodens slutning en ravn flyve ud af arken; den kommer ikke igen, men flyver frem og tilbage over vandet, vel sagtens fordi der driver Aadser, som den kan nære sig af; så sender han en due ud; den vender tilbage, og han tager den ind i arken. I allegorien er due kristensjelen; ravnene er de vantro, som tager til takke med den ræddenskab, verden byder dem som føde; arken er himlen, og Noa er Gud. Om dette billedkompleks, der var almindeligt i datiden, se under nr. 327, 8, 1-2. Jfr. s. 159 f. n. - 3, 1: *Ar!* slægt. - Ligesom i nr. 340 er stemningen i dette digt påfaldende tungt. Det er, som tanken om at stå ved tidens ende har betaget Brorson håbet om, at der er noget at stille op med den vantro verden; det er for mildt nu at få *det blinde Sødans* reddet (2, 5-6); man må overlade »ravnene» til deres skæbne (8, 1-2). Denne indstilling er jo ellers ikke Brorsons.
Nr. 344 - LXI. Original. - 1, 1-6: Man spildte ikke tiden, hvis man tænkte på døden og fastholdt tanken om livets mål. - 1, 1: *hvad!* hvor. - 1, 2: *Tab paa!* spild af. - 1, 3: *Dødens Skaal!* døden sænkt som en skål, man må tørste, Jfr. Mt. 20, 22; 26, 39, 42. - 1, 5: *vanke!* flække om. - 1, 7-8: med humor: I høstens tid kan de fleste nok få tiden til at gå. - 1, 11: *fige,* fige, heste.